

Bruxelles, den 13.11.2018
COM(2018) 740 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

om gennemførelsen af direktiv 2014/53/EU om radioudstyr

DA

DA

INDHOLD

1.	Indledning.....	2
2.	Bedre overgang og sammenhæng.....	4
2.1.	Workshop	4
2.2.	Vejledning om anvendelsesdatoen for de nye direktiver vedrørende den elektriske sektor	5
2.3.	Vejledning til radioudstyrsdirektivet	5
3.	Gennemførelse	6
3.1.	Underretning om gennemførelsesforanstaltninger	6
3.2.	Anvendelse i EØS-EFTA-lande	6
3.3.	Overensstemmelsesvurdering.....	7
3.4.	Markedsovervågning (efterlevelse og bedre samarbejde)	8
3.5.	Udvalget (TCAM)	11
4.	Harmoniserede standarder	12
4.1.	Formålet med harmoniserede standarder.....	12
4.2.	Udarbejdelse af harmoniserede standarder	13
4.3.	Generelle skridt, som Kommissionen fulgte for at løse problemerne	14
4.4.	Særlige situationer og løsninger.....	15
4.4.1.	Wi-fi-standarden (EN 301 893).....	16
4.4.2.	Harmoniserede standarder, der ikke omfatter specifikationer for modtagerens præstationsparametre	16
4.5.	De harmoniserede standarders status under radioudstyrsdirektivet.....	16
5.	Krav.....	17
5.1.	Krav baseret på den nye tilgang	17
5.2.	Kommissionens tillagte beføjelse til at vedtage delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter	17
5.2.1.	Artikel 3, stk. 3, (yderligere væsentlige krav) og artikel 4 (kombinationer af radioudstyr og software) 17	
5.2.2.	Artikel 5 (registrering)	21
5.2.3.	Andre bestemmelser	21
5.3.	Fjernelse af unødige administrative forpligtelser og tvetydigheder	22
6.	Konklusion	23
	Bilag	26
	Ændringer igennem radioudstyrsdirektivet	26

1. Indledning

Maskinindustrien spiller en strategisk rolle i den europæiske økonomi. Den står for cirka 30 % af EU's værditilvækst inden for produktion og leverer teknologiske løsninger, der er relevante for EU's hovedpolitikker. Miljøvenligt, innovativt og intelligent elektrisk og mekanisk udstyr fører til flere og bedre job i hele økonomien og til renere, mere effektive og konkurrencedygtige produkter og tjenesteydelser. Maskinindustrierne er vigtige for andre industrier og også for leverandører af kapital og halvfabrikater og tjenester til alle økonomiens sektorer.

Et af Den Europæiske Unions (EU's) vigtigste retlige instrumenter inden for de elektriske og elektroniske industrier er radioudstyrdirektivet (RED)¹, der fastlægger rammebestemmelserne for at bringe radioudstyr i omsætning på det indre marked og gælder for produkter, der anvender radiofrekvenser (radioudstyr)², med forbehold af en række undtagelser. EU's øvrige instrumenter inden for de elektriske og elektroniske industrier er direktiv 2014/35/EU³ (lavspændingsdirektivet) og direktiv 2014/30/EU⁴ (direktivet om elektromagnetisk kompatibilitet).

Radioudstyr, som er omfattet af radioudstyrdirektivet, er ikke omfattet af direktiv 2014/35/EU og direktiv 2014/30/EU⁵. Det skal dog opfylde de væsentlige krav i disse direktiver, da artikel 3, stk. 1, i radioudstyrdirektivet henviser til de væsentlige krav deri.

Radioudstyrdirektivet blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende (EUT) den 22. maj 2014, trådte i kraft den 11. juni 2014 og fandt anvendelse fra den 13. juni 2016. Det ophævede direktivet om radio- og teleterminaludstyr (direktiv 1999/5/EF)⁶. Det fastsatte en etårig overgangsperiode, som udløb den 12. juni 2017 (artikel 48). I overgangsfasen var det tilladt for producenterne at bringe radioudstyr i omsætning enten i overensstemmelse med

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU af 16. april 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet og om ophævelse af direktiv 1999/5/EF (EUT L 153 af 22.5.2014, s. 62).

² I direktivets artikel 1 defineres direktivets anvendelsesområde, og i artikel 2 defineres begrebet "radioudstyr".

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (EUT L 96 af 29.3.2014, s. 357).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/30/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet (EUT L 96 af 29.3.2014, s. 79).

⁵ Artikel 1, stk. 4, i radioudstyrdirektivet fastsætter, at radioudstyr, der er omfattet af radioudstyrdirektivet, ikke er omfattet af direktiv 2014/35/EU, og artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2014/30/EU fastsætter, at sidstnævnte ikke finder anvendelse på radioudstyr.

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse (EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10).

radioudstyrskravene eller med den EU-lovgivning, der gjaldt før den 13. juni 2016 (f.eks. direktiv 1999/5/EF).

Radioudstyrskravene tilpassede direktiv 1999/5/EF til de nye retlige rammer⁷. Ændringen tog hensyn til behovet for forbedret markedsovervågning hovedsagelig ved at indføre krav om sporbarhed for fabrikanter, importører og distributører. Den giver også mulighed for at vedtage delegerede retsakter med henblik på at kræve forudgående registrering af de klasser af radioudstyr, der påvirkes af ringe efterlevelseshastighed. Andre nye elementer omfatter inddragelsen af rent radiolyds- og radio-TVRO-udstyr i anvendelsesområdet og forenkling af visse administrative krav. I vedlagte bilag ses en kort sammenligning af radioudstyrskravene og direktiv 1999/5/EF.

I radioudstyrskravene tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter om specifikke spørgsmål. Artikel 44, stk. 2, i radioudstyrskravene tillægger Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter for en periode på fem år fra den 11. juni 2014 og fastlægger, at Kommissionen skal aflægge rapport vedrørende de delegerede beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden (dvs. inden den 10. september 2018).

Ifølge artikel 47, stk. 2, i radioudstyrskravene skal Kommissionen derudover undersøge og udarbejde en rapport om direktivets (dvs. radioudstyrskravenes) anvendelse og fremsende denne til Europa-Parlamentet og Rådet, senest den 12. juni 2018 og derefter hvert femte år.

En rapport i henhold til radioudstyrskravenes artikel 47, stk. 2, vil ikke kunne undgå at indeholde oplysninger om initiativer, der er taget eller skal tages for at udarbejde delegerede retsakter under radioudstyrskravene, dvs. at den også vil rapportere om spørgsmål vedrørende artikel 44, stk. 2. Desuden ligger fristen for forelæggelse af rapporter i henhold til artikel 47, stk. 2, meget tæt på datoen for indsendelse af rapporter i henhold til artikel 44, stk. 2, i radioudstyrskravene.

Denne rapport udarbejdes derfor i henhold til både artikel 44, stk. 2, og artikel 47, stk. 2, i radioudstyrskravene. I henhold til artikel 47, stk. 2, i radioudstyrskravene dækker denne rapport spørgsmål om gennemførelse og anvendelse af radioudstyrskravene, herunder fremskridt med hensyn til udarbejdelsen af de relevante standarder⁸ og aktiviteterne i Udvalget for Overensstemmelsesvurdering og Markedstilsyn på Teleområdet (TCAM)⁹. Den indeholder også oplysninger om spørgsmål relateret til litra a) i artikel 47, stk. 2, der vedrører

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93 (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 30).

Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 82).

⁸ Afsnit 4 i denne rapport.

⁹ Afsnit 3.5 i denne rapport.

et sammenhængende system¹⁰, litra d) i artikel 47, stk. 2, der vedrører forbrugerbeskyttelse¹¹, litra e) i artikel 47, stk. 2, der vedrører universalopladere¹² og litra f) i artikel 47, stk. 2, der vedrører e-mærkning¹³. Slutteligt vil denne rapport indeholde oplysninger og opdatering om de delegerede beføjelser¹⁴ i henhold til radioudstyrsdirektivets artikel 44, stk. 2.

Dette er den første rapport, der er blevet udarbejdet, omtrent blot et år efter overgangsperiodens udløb, jf. artikel 47, stk. 2. Det er derfor for tidligt at fremlægge detaljer om alle de punkter, der er anført i artikel 47, stk. 2, i radioudstyrsdirektivet og i almindelighed at drage konklusioner om effektiviteten af radioudstyrsdirektivet. I henhold til artikel 47, stk. 2, i radioudstyrsdirektivet skal der udarbejdes en rapport hvert femte år, hvilket betyder, at den næste rapport vil blive udarbejdet og forelagt i 2023.

2. Bedre overgang og sammenhæng

2.1. Workshop

På grund af de nye elementer, der indførtes med radioudstyrsdirektivet, havde medlemsstaterne og de berørte parter spørgsmål til anvendelsen af radioudstyrsdirektivet og til fortolkningen af visse bestemmelser, navnlig med hensyn til anvendelsesområdet. Derfor arrangerede Kommissionen en åben workshop i Bruxelles i november 2014. Workshoppen havde til formål at behandle emner og spørgsmål vedrørende gennemførelsen af radioudstyrsdirektivet, således at medlemsstaterne kunne blive klar til at forberede de nationale gennemførelsesforanstaltninger i tide og på en sammenhængende måde, og således at interessenter (f.eks. industrien og de bemyndigede organer) kunne blive klar til at anvende radioudstyrsdirektivet konsekvent efter dets anvendelsesdato.

Der var et stort antal deltagere (cirka 100), og de kom primært fra medlemsstaterne, EFTA-staterne¹⁵, europæiske standardiseringsorganisationer, erhvervssammenslutninger, bemyndigede organer, forbrugersammenslutninger osv. Der blev efterfølgende offentliggjort et dokument med spørgsmål og svar på Kommissionens hjemmeside¹⁶.

¹⁰ Afsnit 2 og 3 i denne rapport.

¹¹ Afsnit 3.4 og 5.1 i denne rapport.

¹² Afsnit 5.2.1 i denne rapport.

¹³ Afsnit 5.3 i denne rapport.

¹⁴ Afsnit 5.2 i denne rapport.

¹⁵ Den Europæiske Frihandelssammenslutning.

¹⁶

https://circabc.europa.eu/faces/jsp/extension/wai/navigation/container.jsp?FormPrincipal:_idcl=FormPrincipal:_id1&FormPrincipal_SUBMIT=1&id=2c3f2fd2-7a1e-498b-b256-

2.2. Vejledning om anvendelsesdatoen for de nye direktiver vedrørende den elektriske sektor

Der var behov for at vejlede medlemsstaterne og interessenterne ved i detaljer at forklare anvendeligheden af de nye direktiver for den elektriske sektor (direktiv 2014/30/EU, direktiv 2014/35/EU og radioudstyrsdirektivet) med hensyn til datoen for markedsføringen af et produkt. Som reaktion herpå udarbejdede Kommissionens tjenestegrene en sådan vejledning, som blev offentliggjort på Kommissionens hjemmeside¹⁷.

Dokumentet præciserer, hvilket direktiv vedrørende den elektriske sektor der finder anvendelse i en given situation, baseret på den dato, hvor et produkt bringes i omsætning på markedet, radioudstyrsdirektivets overgangsperiode, anvendelsesområdet for de gamle og de nye direktiver for den elektriske sektor samt anvendelsesdatoen for disse direktiver.

2.3. Vejledning til radioudstyrsdirektivet

Den nye vejledning til radioudstyrsdirektivet blev offentliggjort på Kommissionens hjemmeside¹⁸ i maj 2017. Denne vejledning skal tjene som håndbog for alle parter, der er direkte eller indirekte berørt af radioudstyrsdirektivet. Den bør bistå i fortolkningen af radioudstyrsdirektivet. Vejledningen er ikke retligt bindende.

I vejledningen forklares og afklares nogle af de vigtigste spørgsmål i forbindelse med anvendelsen af radioudstyrsdirektivet, såsom anvendelsesområdet, de væsentlige krav, de gældende procedurer for overensstemmelsesvurdering, visse særlige forpligtelser vedrørende de økonomiske aktører osv. Den blev udarbejdet i samarbejde med medlemsstaterne og interessenterne (erhvervssammenslutninger, forbrugerorganisationer, bemyndigede organer, europæiske standardiseringsorganer).

Kommissionens tjenestegrene offentliggjorde i juni 2018 en ajourført udgave af denne vejledning, som også blev godkendt af Udvalget for Overensstemmelsesvurdering og Markedstilsyn på Teleområdet (TCAM)¹⁹, og som omfatter afklaringer på spørgsmål, der blev rejst efter offentliggørelsen af den første udgave af vejledningen, samt ajourførte henvisninger. Det afklares eksempelvis deri, hvorvidt radioudstyrsdirektivet finder anvendelse på radiomoduler, radioudstyrsdirektivets anvendelighed ajourføres med hensyn til

c7c85e96891a&javax.faces.ViewState=WXo%2B3DiKvC1sgfiJgWiFpwTJEIzCb7sHCA1Tg7Y4WroVCye3RKhZnoGa5AxXOt1iNR9YAQMN7hmkBcHBMzQVh6vbC225GAC2nNQAJ95%2B6qjnODVKE9YgTSrWWN5p7lXZP4NIUih%2Ft2Xjfli4tplfoUI%2BqU%3D

¹⁷ http://ec.europa.eu/growth/sectors/electrical-engineering/ec-support_en

¹⁸ http://ec.europa.eu/growth/sectors/electrical-engineering/red-directive_en

¹⁹ Se mere om TCAM i afsnit 3.5.

droner, og der angives en krydshenvisning til den supplerende vejledning om kombineret udstyr²⁰.

3. Gennemførelse

3.1. Underretning om gennemførelsesforanstaltninger

Det fremgår af artikel 49, stk. 1, i radioudstyrsdirektivet, at medlemsstaterne senest den 12. juni 2016 skal vedtage og offentliggøre de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet (dvs. radioudstyrsdirektivet). De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

14 medlemsstater indberettede om deres nationale gennemførelsesforanstaltninger inden juli 2016. Som følge heraf sendte Kommissionen i juli 2016 en åbningskrivelse til de øvrige 14 medlemsstater, som ikke havde overholdt artikel 49, stk. 1. Ved udgangen af 2017 havde alle medlemsstaterne angivet en eller flere nationale retsakter som nationale gennemførelsesforanstaltninger. Radioudstyrsdirektivet er altså blevet gennemført i alle medlemsstaterne, og alle overtrædelsessager med hensyn til artikel 49, stk. 1, i radioudstyrsdirektivet er blevet afsluttet. Oplysningerne om de overtrædelsesprocedurer, der er blevet anvendt for hver medlemsstat, forefindes i Kommissionens database.²¹

Kommissionens tjenestegrene modtog ingen klager i forbindelse med problemer vedrørende den fri bevægelighed for radioudstyr, som allerede er i overensstemmelse med radioudstyrsdirektivet, som følge af forsinket gennemførelse af radioudstyrsdirektivet.

3.2. Anvendelse i EØS-EFTA-lande

Radioudstyrsdirektivet finder anvendelse i EØS²²-EFTA²³-staterne (Norge, Island og Liechtenstein), eftersom det er inkorporeret i EØS-aftalen ved afgørelse truffet af Det Blandede EØS-Udvalg²⁴ og efterfølgende blev gennemført i national ret af disse stater.

²⁰ Denne supplerende vejledning vedrører anvendelsen af direktiverne vedrørende den elektriske sektor med hensyn til ikke-radio-produkter (f.eks. husholdningsapparater), når de fungerer med radioudstyr samt elektrisk/elektronisk udstyr, når det er inkluderet i eller vedlagt ikke-elektriske produkter (f.eks. sko, møbler osv.). Den offentliggøres på Kommissionens hjemmeside:

http://ec.europa.eu/growth/sectors/electrical-engineering/ec-support_en

²¹ http://ec.europa.eu/atwork/applying-eu-law/infringements-proceedings/infringement_decisions/?lang_code=da

²² Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

²³ Den Europæiske Frihandelssammenslutning.

Schweiz har tilpasset sin nationale lovgivning²⁵ til radioudstyrsdirektivet. På baggrund heraf er kapitel 7 i bilag I i aftalen om gensidig anerkendelse, der er indgået mellem EU og Schweiz, og som trådte i kraft den 1. juni 2002²⁶, blevet ændret²⁷ for at afspejle den nye gældende EU-ret og den tilsvarende schweiziske lovgivning.

3.3. Overensstemmelsesvurdering

I maj 2015 sendte Kommissionens tjenestegrene et brev til alle medlemsstaterne, hvori de opfordrede dem til at begynde at bemyndige deres overensstemmelsesvurderingsorganer under radioudstyrsdirektivet, forudsat at de relevante bestemmelser fra radioudstyrsdirektivet var blevet gennemført. I dette brev blev det også understreget, at bemyndigede organer under det ophævede direktiv ville blive tilbagekaldt den 13. juni 2017 (dvs. efter udløbet af overgangsperioden i henhold til artikel 48 i radioudstyrsdirektivet).

Ved udgangen af overgangsperioden (dvs. inden den 12. juni 2017) var 61 organer blevet bemyndiget, ved udgangen af 2017 var yderligere 4 organer blevet bemyndiget, og ved udgangen af april 2018 var det samlede antal af disse organer nået op på 70²⁸.

Der er ikke blevet konstateret problemer med hensyn til bemyndigelse af overensstemmelsesvurderingsorganer i henhold til radioudstyrsdirektivet. Desuden har Kommissionen aldrig modtaget nogen oplysninger om, at bemyndigede organer var overbebyrdede eller ikke kunne udføre deres opgaver. Selv om offentliggørelsen af harmoniserede standarder har været forsinket (se nærmere i afsnit 4), og der som resultat var behov for at inddrage et bemyndiget organ i forbindelse med særlige krav²⁹, modtog Kommissionen stadig ingen oplysninger, hvoraf det fremgik, at de var overbebyrdede.

Radioudstyrsdirektivet er et direktiv efter den nye metode. Det er primært baseret på systemet med EU-overensstemmelseserklæringen, hvilket forpligter fabrikanterne til at certificere deres produkter og vedligeholde et teknisk dossier over produkternes overholdelse af de relevante krav, der skal stilles til rådighed for overvågningsmyndigheden.

²⁴ Afgørelse truffet af DET BLANDEDE EØS-UDVALG nr. 89/2016 af 29. april 2016 om ændring af bilag II (Tekniske forskrifter, standarder, prøvning og certificering) til EØS-aftalen (COM/2012/0584 final).

²⁵ Bekendtgørelse af 25. november 2015 om telekommunikationsinstallationer (OPT) (RO 2016 179) og Forbunds-kommunikationskontorets (OFCOM) bekendtgørelse af 26. maj 2016 om telekommunikationsinstallationer (RO 2016 1673), senest ændret den 15. juni 2017 (RO 2017 3201).

²⁶ EFT L 114 af 30.4.2002, s. 369, som ændret.

²⁷ Det Blandede Udvalgs afgørelse 1/2017 af 28. juli 2017, EUT L 323 af 7.12.2017, s. 51-102.

²⁸ Omfatter organer bemyndiget af EU-/EØS-/MRA-stater. Listen med detaljerede og ajourførte oplysninger kan findes på: <http://ec.europa.eu/growth/tools-databases/nando/>

²⁹ Med henblik på at vurdere efterlevelsen af kravene vedrørende artikel 3, stk. 2 og 3, men sådanne forpligtelser findes ikke med hensyn til kravene vedrørende artikel 3, stk. 1.

Der skal involveres en tredjepart (i dette tilfælde et bemyndiget organ) i særlige og usædvanlige situationer³⁰. Førhen har fabrikanterne dog ofte foretrukket at indhente en godkendelse fra et bemyndiget organ, selv om det ikke var påkrævet, fordi de allerede havde anvendt de relevante harmoniserede standarder³¹. Tiden vil vise, om tilpasningen af overensstemmelsesvurderingsprocedurerne til den nye retlige ramme vil kunne tilskynde fabrikanterne til at indhente en godkendelse fra et bemyndiget organ udelukkende i de særlige situationer, der er omhandlet i direktivet, hvilket ville føre til en mindskning af de administrative omkostninger.

De detaljerede kriterier, der er fastsat i radioudstyrsdirektivet, og som overensstemmelsesvurderingsorganerne skal opfylde, har til hensigt at sikre et tilstrækkeligt og ensartet højt præstationsniveau i disse organer. På grund af aftalerne om gensidig anerkendelse med en række stater³² kan fabrikanterne få gavn af adgangen til et større marked.

Den sektorielle gruppe af bemyndigede organer, Sammenslutningen for Overholdelse af Radioudstyrsdirektivet (Radio Equipment Directive Compliance Association (REDCA))³³, bidrager til effektiv gennemførelse af lovgivningen i samarbejde med det udvalg, der blev nedsat i henhold til radioudstyrsdirektivet, dvs. Udvalget for Overensstemmelsesvurdering og Markedstilsyn på Teleområdet (TCAM)³⁴, og fremmer konvergens i overensstemmelsesvurderingspraksisserne. REDCA arbejder tæt sammen med relevante organisationer såsom Det Europæiske Institut for Telestandarder (ETSI), Udvalget for Elektronisk Kommunikation (Electronic Communications Committee (ECC)) og den administrative samarbejdsgruppe (ADCO RED)³⁵. Det erkendes, at anvendelse af overensstemmelsesvurderingsprocedurer på en konsekvent måde fremmer opnåelsen af et åbent og konkurrencepræget marked i hele Europa.

3.4. Markedsovervågning (efterlevelse og bedre samarbejde)

³⁰ For så vidt angår de væsentlige krav, der er fastsat i artikel 3, stk. 2 og 3, i radioudstyrsdirektivet skal der udføres en overensstemmelsesvurdering, der involverer et bemyndiget organ, når de harmoniserede standarder anvendes delvist eller ikke anvendes eller ikke findes.

³¹ Rapport fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet Anden statusrapport om gennemførelsen af direktiv 1999/5/EF om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse (KOM/2010/0043).

³² https://ec.europa.eu/growth/single-market/goods/international-aspects/mutual-recognition-agreements_en

³³ Ifølge artikel 38 i direktivet skal medlemsstaterne sikre, at de organer, de har bemyndiget, enten direkte eller gennem udpegede repræsentanter deltager i arbejdet i den sektorielle gruppe af bemyndigede organer (deraf den gruppe).

³⁴ Se mere om TCAM i afsnit 3.5.

³⁵ Se mere om ADCO RED i afsnit 3.4.

Overordnet set opnår radioudstyrdirektivet, der anvender den ramme for markedsovervågning af produkter, der blev fastlagt i forordning (EF) nr. 765/2008³⁶, et bedre og mere effektivt samarbejde mellem nationale markedsovervågningsmyndigheder, hvilket er en absolut nødvendighed for at opnå en vellykket gennemførelse af markedsovervågningspolitikken og for at sikre et åbent og konkurrencedygtigt marked i hele Europa. Dette samarbejde støttes af driften af den internetunderstøttede database for informations- og kommunikationssystem til paneuropæisk markedsovervågning (Information and Communication System for Market Surveillance (ICSMS)) og det hurtige varslingsystem for farlige nonfoodprodukter (RAPEX), som udgør væsentlige værktøjer til udveksling af information og optimering af arbejdsdelingen mellem myndighederne³⁷.

Samarbejdet sikres også igennem indførelsen og driften af den administrative samarbejdsgruppe for de nationale markedsovervågningsmyndigheder i den pågældende sektor, dvs. ADCO RED-Gruppen. En af ADCO RED's vigtige aktiviteter er udarbejdelsen og fremlæggelsen af de årlige markedsovervågningstatistikker over udstyr, der er omfattet af radioudstyrdirektivet (og dets forgænger, direktiv 1999/5/EF)³⁸, for Kommissionen og TCAM.

Da denne rapport blev færdiggjort, fremlagde ADCO RED markedsovervågningsstatistikkerne for 2016³⁹, da direktiv 1999/5/EF stadig var gældende det år, og disse statistikker omhandler fund af produkter, der ikke overholder direktiv 1999/5/EF, og som var på markedet. Helt præcist gjaldt direktiv 1999/5/EF indtil den 12. juni 2016, og fabrikanterne havde mellem den 13. juni 2016 og den 12. juni 2017 mulighed for at vælge at anvende enten direktiv 1999/5/EF eller radioudstyrdirektivet på grund af den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 48 i radioudstyrdirektivet. På baggrund af disse statistikker kan det antages, at fabrikanterne foretrak at anvende direktiv 1999/5/EF i den pågældende periode. Som følge heraf kan der ikke drages nogen konkrete konklusioner om, hvorvidt bestemte typer radioudstyr påvirkes af en ringe efterlevelseshgrad med hensyn til kravene i radioudstyrdirektivet.

³⁶ Med hensyn til markedsovervågningsspørgsmål finder radioudstyrdirektivet anvendelse sammenholdt med artikel 15-29 i forordning (EF) nr. 765/2008.

³⁷ ICSMS er en IT-plattform, der har til formål at lette kommunikationen mellem markedsovervågningsorganerne i EØS (Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde). Platformen udveksler hurtigt og effektivt oplysninger om produkter, der ikke opfylder kravene, undgår dobbeltarbejde og fremskynder fjernelsen af produkter, der ikke opfylder kravene, fra markedet. RAPEX gør det muligt hurtigt at udveksle oplysninger mellem EØS-landene og Europa-Kommissionen om farlige nonfoodprodukter. Retsgrundlaget for at oprette RAPEX-systemet er direktiv 2001/95/EF om produktsikkerhed i almindelighed. Ved forordning (EF) nr. 765/2008 blev anvendelsesområdet for RAPEX udvidet til også at omfatte andre forbrugerprodukter og andre risici end sundhed og sikkerhed, for så vidt som de er omfattet af EU's harmoniseringslovgivning. Udvekslingen af oplysningerne sker via internetprogrammet, som forvaltes af Europa-Kommissionen.

³⁸ Se nærmere oplysninger om ADCO's målsætninger på:

http://ec.europa.eu/growth/single-market/goods/building-blocks/market-surveillance/organisation/administrative-cooperation-groups_en

³⁹ <https://ec.europa.eu/docsroom/documents/24223>

Ud over ovennævnte oplysninger modtog Kommissionen oplysninger fra medlemsstaterne⁴⁰ om anvendelsen af radioudstyrdirektivet i overensstemmelse med artikel 47, stk. 1⁴¹. På baggrund af disse oplysninger kunne det ydermere konkluderes, at fabrikanterne, indtil udgangen af overgangsperioden, foretrak at anvende det ophævede, men stadig gældende, direktiv 1999/5/EF. Som følge heraf blev overensstemmelsen hos det radioudstyr, som var på markedet på det tidspunkt, vurderet på grundlag af sidstnævnte direktiv.

Desuden hverken viser eller konkluderer de rapporter, der blev modtaget i henhold til artikel 47, stk. 1, at der foreligger en ringe grad af efterlevelse af de væsentlige krav i direktivet i forbindelse med nogen af radioudstyrskategorierne.

Medlemsstaterne vil kunne vurdere, om radioudstyr er i overensstemmelse med det nye radioudstyrdirektiv, og kunne give mere detaljerede oplysninger og data i de kommende år.

Et særligt problem, som markedsovervågningsmyndighederne stødte på under ADCO RED-møderne, var den manglende klarhed om anvendelsen af radioudstyrdirektivet på ubemandede luftfartøjer (droner) og behovet for at sikre, at dets krav til elektromagnetisk kompatibilitet og radiofrekvenser (mindst) anvendes på forbrugerrelaterede og kommercielle droner. Under drøftelserne om vedtagelsen af en forordning med hensyn civil luftfart⁴² blev det besluttet at ændre den undtagelse i radioudstyrdirektivet, som omhandler luftbåret udstyr⁴³. Som følge heraf ændrede den nye forordning (EU) 2018/1139, der gælder fra den 11.9.2018⁴⁴, bilag I (stk. 3) i radioudstyrdirektivet med henblik på at sikre, at radioudstyrdirektivet kommer til at gælde for de fleste kategorier af droner.

I 2017 forelagde Kommissionen et lovgivningsforslag til en forordning om overholdelse og håndhævelse af reglerne for det indre marked vedrørende nonfoodprodukter⁴⁵, der har til formål at reducere antallet af produkter, der ikke overholdt reglerne, på det indre marked. Den vil mere specifikt skabe de rette incitamenter for virksomheder, intensivere efterlevelseskontrollen og fremme et tættere grænseoverskridende samarbejde blandt

⁴⁰ I april 2018: fra 21 EU-medlemsstater.

⁴¹ Artikel 47, stk. 1: Medlemsstaterne forelægger Kommissionen regelmæssige rapporter om anvendelsen af dette direktiv senest den 12. juni 2017 og herefter mindst hvert andet år. Rapporterne skal indeholde en redegørelse for de markedsovervågningsaktiviteter, der udføres af medlemsstaterne, og give oplysninger om, hvorvidt og i hvilken udstrækning overensstemmelse med kravene i dette direktiv er nået, herunder navnlig krav om identifikation af økonomiske operatører.

⁴² Forslag om ophævelse og erstatning af forordning (EF) nr. 216/2008, COM/2015/0613 final – 2015/0277 (COD).

⁴³ Bilag I, stk. 3, i radioudstyrdirektivet.

⁴⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1139 af 4. juli 2018 om fælles regler for civil luftfart og oprettelse af Den Europæiske Unions Luftfartssikkerhedsagentur og om ændring af forordning (EF) nr. 2111/2005, (EF) nr. 1008/2008, (EU) nr. 996/2010, (EU) nr. 376/2014 og direktiv 2014/30/EU og 2014/53/EU og om ophævelse af forordning (EF) nr. 552/2004 og (EF) nr. 216/2008 og Rådets forordning (EØF) nr. 3922/91 (EØS-relevant tekst).

⁴⁵ Procedure 2017/0353/COD.

håndhævelsesmyndighederne ved at konsolidere den eksisterende ramme for markedsovervågningsaktiviteter. Desuden vil den tilskynde til fælles aktioner med markedsovervågningsmyndighederne i flere medlemsstater, forbedre udvekslingen af oplysninger, fremme koordineringen af markedsovervågningsprogrammer og skabe en styrket ramme for kontrollen med de produkter, der indføres i Unionen, og for et bedre samarbejde mellem markedsovervågningsmyndighederne og toldmyndighederne. Den indebærer blandt andet, at artikel 39 og artikel 40, stk. 1, fjerde afsnit, i radioudstyrsdirektivet udgår⁴⁶.

3.5. Udvalget (TCAM)

Artikel 45 i radioudstyrsdirektivet opretter Udvalget for Overensstemmelsesvurdering og Markedstilsyn på Teleområdet (TCAM), som er et udvalg i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011⁴⁷. TCAM⁴⁸ tilkendegiver sin mening om forslag til gennemførelsesakter i henhold til radioudstyrsdirektivet og drøfter generelt alle de spørgsmål vedrørende anvendelsen af direktivet, der rejses af formanden eller af en repræsentant for en medlemsstat, i overensstemmelse med dets forretningsorden.

Udvalget, der ledes af Kommissionens tjenestegrene, ajourførte sin forretningsorden, som i første omgang blev udarbejdet af Kommissionens tjenestegrene, blev godkendt af TCAM⁴⁹ og trådte i kraft den 19. september 2017. Dermed er det sikret, at udvalget er i funktion.

Det bør bemærkes, at der fandtes et lignende udvalg under direktiv 1999/5/EF (det ophævede direktiv). Det udvalg, der blev oprettet under direktiv 1999/5/EF, nedsatte en arbejdsgruppe under ledelse af Kommissionens tjenestegrene⁵⁰, som skulle yde bistand og rådgivning vedrørende specifikke spørgsmål. Den arbejdsgruppe fortsætter sin virksomhed som en gruppe under det udvalg, der blev oprettet igennem radioudstyrsdirektivet.

⁴⁶ Hvis denne ændring vedtages, vil radioudstyrsdirektivet med hensyn til spørgsmål vedrørende markedsovervågning skulle anvendes sammen med bestemmelserne i nævnte forordning og ikke sammen med artikel 15-29 i forordning (EF) nr. 765/2008.

⁴⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁴⁸ Repræsentanter fra medlemsstaterne deltager som medlemmer, og repræsentanter fra EØS-/EFTA-stater, Tyrkiet og Schweiz deltager som observatører.

⁴⁹ Udkastet til forretningsordenen blev forelagt TCAM-medlemmerne til godkendelse via CIRCABC mellem den 3. august og den 18. september 2017.

⁵⁰ Omfatter eksperter fra medlemsstaterne, EØS-/EFTA-staterne, Tyrkiet og Schweiz samt interessenter (f.eks. erhvervssammenslutninger, forbrugerorganisationer, bemyndigede organer, europæiske standardiseringsorganer).

TCAM oprettede i 2015 en undergruppe⁵¹ vedrørende "luftbårent materiel, dele og apparatur". Denne undergruppe blev nedsat til at drøfte spørgsmål og forslag, der rejses i et TCAM-dokument, der omhandler undtagelser for luftbåret udstyr, dele og apparatur i bilag I i radioudstyrsdirektivet og specifikke sager, der undersøges af europæiske standardiseringsorganisationer, som f.eks. droner og forhindringsdetektorer. I 2016 fremlagde denne undergruppe en rapport for TCAM med konklusioner og anbefalinger med henblik på yderligere vurdering⁵².

Der blev foretaget en afstemningsprocedure i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, (rådgivningsproceduren) vedrørende udkastet til Kommissionens gennemførelsesforordning om præcisering af, hvorledes de oplysninger, der er omhandlet i artikel 10, stk. 10, i direktiv 2014/53/EU, skal angives, hvortil udvalget afgav en positiv udtalelse⁵³.

Der arrangeres fælles møder for TCAM og udvalget i henhold til frekvenspolitikbeslutningen (676/2002/EF)⁵⁴, dvs. Frekvensudvalget (RSC), med henblik på at drøfte fælles problemstillinger vedrørende radioudstyr, og dermed fremmes radioudstyrsdirektivets gennemførelse i nødvendigt omfang. Det sidste møde i denne fælles gruppe fandt sted i oktober 2017.

4. Harmoniserede standarder

4.1. Formålet med harmoniserede standarder

Anvendelsen af harmoniserede standarder, hvis referencer offentliggøres i EUT i henhold til direktivet, er frivillig, men har den fordel, at de giver en "formodning om overensstemmelse" med de tilsvarende væsentlige krav, som de har til formål at dække⁵⁵.

Hvis en fabrikant vælger ikke at følge en harmoniseret standard eller kun at anvende den delvist, er vedkommende forpligtet til at bevise, at radioudstyret er i overensstemmelse med de væsentlige krav ved hjælp af andre midler, samt til at fremlægge en fuldstændig teknisk begrundelse for at kunne bevise overensstemmelsen med disse krav. Hvis der ikke findes eller anvendes harmoniserede standarder, er fabrikanten forpligtet til at henvende sig til et

⁵¹ TCAM WG 07.

⁵² TCAM WG 08 (13).

⁵³ Se afsnit 5.2.3

⁵⁴ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 676/2002/EF af 7. marts 2002 om et frekvenspolitisk regelsæt i Det Europæiske Fællesskab (EFT L 108 af 24.4.2002).

⁵⁵ Ifølge artikel 16 i direktivet formodes radioudstyr, som er i overensstemmelse med harmoniserede standarder eller dele heraf, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende, at være i overensstemmelse med de væsentlige krav, der er fastsat i artikel 3, og som er omfattet af disse standarder eller dele heraf.

bemyndiget organ med henblik på at vurdere efterlevelsen af kravene vedrørende artikel 3, stk. 2 og 3, men sådanne forpligtelser findes ikke med hensyn til kravene vedrørende artikel 3, stk. 1.

EU har siden midten af 1980'erne gjort mere og mere brug af standarder til at støtte dets politikker og lovgivning. Standardisering har bidraget betydeligt til gennemførelsen af det indre marked i forbindelse med lovgivningen under "den nye metode", som henviser til europæiske standarder, der er udviklet af de europæiske standardiseringsorganisationer. Disse europæiske organisationer har særlige aftaler (henholdsvis Wien-aftalen og Frankfurt-aftalen) med Den Internationale Standardiseringsorganisation/Den Internationale Elektrotekniske Kommission, der sikrer samarbejde om de fleste standardiseringsemner og undgår overlappende aktiviteter. Navnlig hvis der er internationalt arbejde, som kan indføres i Europa, gives arbejdet på internationalt plan fortrinsret.

4.2. Udarbejdelse af harmoniserede standarder

Kommissionen, der handlede i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 1025/2012 om standardisering⁵⁶, anmodede Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (Cenelec) og Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation (ETSI) om, til støtte af gennemførelsen af artikel 3 i radioudstyrsdirektivet, at udarbejde harmoniserede standarder for radioudstyr⁵⁷ (mandatet).

Cenelec og ETSI modtog mandatet næsten to år før udløbet af den overgangsperiode, der er fastlagt i radioudstyrsdirektivet. Mandatet blev givet den 4. august 2015, og overgangsperioden udløb den 12. juni 2017.

Fristen for levering af standarderne, den 15. marts 2016, var fastsat i mandatet.

Cenelec og ETSI var blevet hørt under udarbejdelsen af mandatet. De var af den grund opmærksomme på behovet for at påbegynde udarbejdelsen af harmoniserede standarder med henblik på anvendelsen af radioudstyrsdirektivet i god tid i forvejen.

Den seneste liste over harmoniserede standarder i henhold til direktiv 1999/5/EF omfattede 252 harmoniserede standarder, nærmere bestemt 21 vedrørende de væsentlige krav i artikel 3, stk. 1, litra a), 52 vedrørende kravene i artikel 3, stk. 1, litra b), og 179 vedrørende kravene i

⁵⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF.

⁵⁷ Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 4.8.2015 om en anmodning om standardisering til Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering og Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation vedrørende radioudstyr til støtte af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU.

artikel 3, stk. 2, og artikel 3, stk. 3⁵⁸. Ikke alle disse harmoniserede standarder havde behov for at blive ajourført⁵⁹. De ændringer af allerede eksisterende standarder i henhold til det ophævede direktiv (direktiv 1999/5/EF), der var nødvendige for på passende vis at afspejle ændringerne i radioudstyrsdirektivet, var begrænsede. Uden at dette berører eventuelle nye standarder, der skulle være blevet udarbejdet som følge af radioudstyrsdirektivets nye anvendelsesområde (sammenlignet med anvendelsesområdet for direktiv 1999/5/EF), var det nødvendigt at ajourføre 187 standarder, hvis referencer blev offentliggjort i henhold til direktiv 1999/5/EF, med henblik på offentliggørelse i henhold til radioudstyrsdirektivet⁶⁰.

Der forekom imidlertid forsinkelser i offentliggørelsen af de harmoniserede standarder i henhold til radioudstyrsdirektivet, fordi et stort antal standarder enten ikke blev leveret inden for fristen eller ikke var blevet ajourført eller tilpasset med henblik på anvendelsen af radioudstyrsdirektivet.

Ifølge forordning (EU) nr. 1025/2012 om standardisering kan Kommissionen kun offentliggøre harmoniserede standarder i EUT, hvis de er blevet formelt fremsat af standardiseringsorganisationer, og hvis de opfylder de krav, de har til formål at dække.

De ovennævnte problemer med standardernes rettidige tilgængelighed førte til politisk opmærksomhed og medieomtale.

4.3. Generelle skridt, som Kommissionen fulgte for at løse problemerne

I et forsøg på at løse ovennævnte problemer og for at undgå, at sådanne situationer opstår igen i fremtiden, arbejdede Kommissionens tjenestegrene tæt sammen med ESO'erne.

For det første vurderede Kommissionen de harmoniserede standarder så hurtigt som muligt, da de var blevet indgivet af Cenelec og ETSI. Den gennemsnitlige vurderingstid til standarderne lå på mindre end to måneder efter deres uformelle aflevering og en måned efter deres formelle aflevering. Kommissionen iværksatte også en månedlig offentliggørelse af harmoniserede standarder for at sikre, at de harmoniserede standarder blev stillet til rådighed for fabrikanterne så hurtigt som muligt, som fastlagt i artikel 10, stk. 6, i forordning 1025/2016 om standardisering. Dette medførte, at offentliggørelsen af passende harmoniserede standarder gennemsnitligt kunne finde sted inden for to-tre måneder efter Cenelec og ETSI's indlevering af dem. Når den blev bedt om det, fremlagde Kommissionen også bemærkninger om udkast til standarder for at undgå potentielle problemer med deres efterfølgende offentliggørelse i EUT.

⁵⁸ Hver harmoniseret standard medregnet dens ændrede versioner eller flere versioner (nye og tidligere udgaver) er blevet regnet som en enkelt harmoniseret standard.

⁵⁹ For eksempel blev nogle af dem erstattet, eller også dækkede de udstyr, der ikke er omfattet af radioudstyrsdirektivet.

⁶⁰ Cenelec var nødt til at ajourføre 26 harmoniserede standarder og ETSI 161.

Desuden arrangerede Kommissionens tjenestegrene en fælles workshop med de europæiske standardiseringsorganer med henblik på at beskrive og forklare de kvalitetskrav, der kræves af harmoniserede standarder, og de mest almindelige fejl i udarbejdelsen af harmoniserede standarder for at kunne undgå dem i fremtiden⁶¹. På workshoppen blev der fremdraget specifikke casestudier med henblik på at redegøre for årsagerne til deres manglende offentliggørelse og for at vise eksempler på nogle af de mest almindelige fejl. Der blev også drøftet anbefalinger og fremtidsperspektiver for udvalgte problemer.

På grund af den forsinkede udarbejdelse og offentliggørelse af harmoniserede standarder i henhold til radioudstyrdirektivet⁶² modtog Kommissionens tjenestegrene mange spørgsmål om anvendelsen af radioudstyrdirektivet, de gældende bestemmelser i overgangsperioden, og om hvorvidt markedsføring af radioudstyr (f.eks. mobiltelefoner), der blev bragt i omsætning på markedet inden udløbet af overgangsperioden (dvs. inden den 13. juni 2017), ville blive påvirket. For at give interessenterne mere klarhed udarbejdede Kommissionens tjenestegrene et dokument med titlen "Frequently Asked Questions" (Ofte stillede spørgsmål), der blev offentliggjort på Kommissionens hjemmeside i april 2017⁶³, og som er blevet opdateret siden da efter behov.

Generelt arbejder Kommissionen som led i strategien for det indre marked⁶⁴ på en modernisering af det europæiske standardiseringssystem, og den har lanceret det såkaldte fælles initiativ om standardisering. Målet med dette initiativ er at arbejde sammen i et offentligt-privat partnerskab med standardiseringsorganer og medlemsstater for bedre at kunne reagere på udfordringer for europæisk standardisering, for at kunne udveksle oplysninger om nye regler og nye udviklinger og for at forbedre forståelsen af standardernes rolle.

4.4. Særlige situationer og løsninger

Ud over de skridt, der tages for at finde løsninger på de problemer, man støder på med hensyn til udarbejdelsen af harmoniserede standarder i henhold til radioudstyrdirektivet, har Kommissionens tjenestegrene, i et forsøg på at øge antallet af offentliggjorte standarder, også anvendt pragmatiske løsninger i to specifikke situationer, der beskrives nedenfor.

⁶¹ Workshoppen blev afholdt i januar 2017 i Bruxelles, og der var også deltagere fra nationale standardiseringsorganer, markedsovervågningsmyndighederne og erhvervs sammenslutninger.

⁶² Se nedenfor.

⁶³ http://ec.europa.eu/growth/sectors/electrical-engineering/red-directive_en

⁶⁴ Strategien for det indre marked er Kommissionens plan for at frigøre det indre markeds fulde potentiale:

http://ec.europa.eu/growth/single-market/strategy_da

4.4.1. Wi-fi-standarden (EN 301 893)

Der opstod en særlig situation i forbindelse med den nye version af en standard, som blev leveret af ETSI i maj 2017, og som dækkede en lang række wi-fi-produkter (EN 301 893)⁶⁵.

Kommissionen foreslog en overgangsperiode som løsning, hvilket ville give industrien tilstrækkelig tid til at tilpasse sig til specifikationerne i denne nye harmoniserede standard.

4.4.2. Harmoniserede standarder, der ikke omfatter specifikationer for modtagerens præstationsparametre

En række af ETSI's harmoniserede standarder, der blev offentliggjort i henhold til direktiv 1999/5/EF, håndterede ikke fuldt ud de væsentlige krav i det nye radioudstyrskrav (f.eks. modtagerens præstationsparametre). Kommissionen anvendte i denne henseende en særlig løsning, da referencerne til disse harmoniserede standarder skulle indføres på listen over harmoniserede standarder, der offentliggøres i EUT⁶⁶ i henhold til radioudstyrskravet, og anførte en bemærkning, der præciserer, at disse standarder ikke giver formodning om overensstemmelse for så vidt angår disse manglende parametre. Med hensyn til det relativt begrænsede antal manglende parametre ville fabrikanterne skulle følge en overensstemmelsesvurderingsprocedure, der medfører inddragelse af et bemyndiget organ (dvs. en af procedurerne i bilag III eller bilag IV i radioudstyrskravet).

4.5. De harmoniserede standarders status under radioudstyrskravet

Takket være indsatsen og de fulgte skridt var antallet af ETSI's harmoniserede standarder, hvis referencer blev offentliggjort under radioudstyrskravet inden udgangen af overgangsperioden⁶⁷, endnu højere end antallet af standarder, hvis referencer blev offentliggjort under direktiv 1999/5/EF (radioudstyrskravet: 134; direktiv 1999/5/EF: 125)⁶⁸. I begyndelsen af marts 2018 blev der offentliggjort yderligere fem ETSI-standarder

⁶⁵ EN 301 893: 5 GHz RLAN; harmoniseret standard, der dækker de væsentlige krav i artikel 3, stk. 2, i direktiv 2014/53/EU

⁶⁶ Offentliggjort den 8. juni 2017, lige før udløbet af overgangsperioden, som udløb den 12. juni 2017.

⁶⁷ Dvs. før den 12. juni 2017.

⁶⁸ Hver harmoniseret standard medregnet dens ændrede versioner eller flere versioner (nye og tidligere udgaver) er blevet regnet som en enkelt harmoniseret standard.

samt fem Cenelec-standarder i EUT under radioudstyrdirektivet med et samlet antal harmoniserede standarder på 144⁶⁹.

5. Krav

5.1. Krav baseret på den nye tilgang

Radioudstyrdirektivet fastsætter de væsentlige krav for sundhed og sikkerhed, elektromagnetisk kompatibilitet og effektiv anvendelse af radiofrekvenser. Det lægger endvidere grundlaget for yderligere regulering vedrørende yderligere aspekter, f.eks. beskyttelse af privatlivets fred og personlige data, beskyttelse mod svig, interoperabilitet, adgang til nødtjenester og kombinationen af radioudstyr og softwares efterlevelseshgrad.

Radioudstyrdirektivets væsentlige sikkerhedskrav, fra direktiv 1999/5/EF, vedrører sikkerhedsmålene i direktiv 2014/35/EU. Disse mål, som har været gældende i EU i over 35 år, dækker sikkerhedsrisici for alle offentlige interesser og har til formål at sikre et ensartet system og et højt beskyttelsesniveau for brugerne. De markedsovervågningsdata, der var modtaget, da denne rapport blev færdig, gav ikke anledning til bekymringer eller problemer med hensyn til sikkerhedsniveauet for det radioudstyr, der er bragt i omsætning på markedet, og anførte ikke nogen ulykker forårsaget af radioudstyr.

De væsentlige krav i radioudstyrdirektivet støttes af frivillige harmoniserede standarder⁷⁰.

5.2. Kommissionens tillagte beføjelse til at vedtage delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter

5.2.1. Artikel 3, stk. 3, (yderligere væsentlige krav) og artikel 4 (kombinationer af radioudstyr og software)

Artikel 3, stk. 3, tillægger Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at specificere, hvilke radioudstyrskategorier eller -klasser der er omfattet af de enkelte krav i artikel 3, stk. 3, litra a)-i). Disse krav vedrører interoperabilitet, nødtjenester, software, svig, tilgængelighed, privatlivets fred, personoplysninger og misbrug.

Da denne rapport blev færdiggjort, havde Kommissionen ikke vedtaget nogen delegerede retsakter vedrørende artikel 3, stk. 3, selv om der allerede er taget nogle initiativer, som

⁶⁹ 139 ETSI-standarder: vedrører væsentlige krav i artikel 3, stk. 2 og 3. 5 Cenelec-standarder: 4 Cenelec-standarder vedrører væsentlige krav i artikel 3, stk. 1, litra a), og 1 Cenelec-standard vedrører væsentlige krav i artikel 3, stk. 1, litra b).

⁷⁰ Se afsnit 4.

beskrevet nedenfor. De af Kommissionens beslutninger, der er vedtaget under direktiv 1999/5/EF, finder fortsat anvendelse under radioudstyrsdirektivet, i det omfang at de ikke er uforenelige med radioudstyrsdirektivet, indtil de ophæves. Dette vil sige, at der er fem kommissionsbeslutninger, der er gældende for så vidt angår artikel 3, stk. 3, litra g)⁷¹.

Ifølge artikel 4 i radioudstyrsdirektivet skal fabrikanter af radioudstyr og software, der gør det muligt at bruge radioudstyret til det tiltænkte formål, informere medlemsstaterne og Kommissionen om, hvorvidt de påtænkte kombinationer af radioudstyr og software er i overensstemmelse med de væsentlige krav i artikel 3 i radioudstyrsdirektivet. Dette krav finder anvendelse, hvis Kommissionen har vedtaget dertil knyttede delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. Til dato er der endnu ikke blevet vedtaget nogen delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 4.

Kommissionens ekspertgruppe vedrørende radioudstyr er blevet registreret i Kommissionens register⁷² og har til opgave at bistå Kommissionen i forberedelsen af eventuelle delegerede retsakter med hensyn til radioudstyrsdirektivet og generelt at yde sagkyndig rådgivning om ethvert spørgsmål i forbindelse med radioudstyrsdirektivet. Omkring færdiggørelsen af denne rapport blev der offentliggjort en indkaldelse af ansøgninger med henblik på at udvælge medlemmerne til gruppen og færdiggøre oprettelsen af den.

Artikel 3, stk. 3, litra i), og artikel 4: Tilknyttede produkter

Med fremkomsten af nye digitale teknologier, såsom tingenes internet, avanceret robotteknologi og autonome systemer drevet af kunstig intelligens (AI), 3D-printning eller cloudcomputing, kan vores økonomi og samfund komme til at stå over for juridiske udfordringer, der overgår udfordringerne fra den hidtidige datamatiseringsalder.

Kommissionen er i færd med at tage initiativer på dette område⁷³. I april 2018 blev Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget vedtaget⁷⁴. I denne meddelelse fremhæves initiativerne og fremskridtene i forbindelse med kunstig intelligens.

Radioudstyrsdirektivet kan være relevant på dette område, da det gælder for tilknyttede produkter (dvs. udstyr, der kommunikerer) og fastsætter tilknyttede krav, således at dette udstyr understøtter funktioner, der sikrer, at dets overholdelse af reglerne ikke påvirkes på grund af anvendelse af ny eller ændret software, og, når det er i brug, beskytter visse elementer, såsom personlige data, privatlivets fred osv.

⁷¹ Disse kommissionsbeslutninger listes op i bilaget.

⁷² Navn: Kommissionens Ekspertgruppe vedrørende Rekonfigurerbare Radiosystemer (E03587).

⁷³ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/artificial-intelligence>

⁷⁴ COM(2018) 237 final.

Det overvejes at udarbejde en eller flere delegerede retsakter/gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 3, stk. 3, litra i), og artikel 4, stk. 2, i radioudstyrsdirektivet, der begge omhandler brug af software, med henblik på at sikre, at visse klasser af radioudstyr overholdelse af reglerne ikke påvirkes på grund af anvendelsen af ny eller ændret software.

Kommissionen nedsatte Ekspertgruppen vedrørende Rekonfigurerbare Radiosystemer (E03413) med begrænset funktionsperiode⁷⁵. Skønt der vil blive oprettet en ny ekspertgruppe vedrørende radioudstyr, som vil have et bredt mandat, vil Kommissionens Ekspertgruppe vedrørende Rekonfigurerbare Radiosystemer blive opretholdt som en separat ekspertgruppe, så den kan afslutte sit arbejde.

Kommissionen overvejer også at gøre brug af beføjelsen i artikel 3, stk. 3, vedrørende svig, beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger. Kommissionens tjenestegrene er i TCAM og dets arbejdsgruppe ved at undersøge og drøfte de nylige problemer vedrørende sikkerheden i visse kategorier af produkter, der kommunikerer (såsom dukker eller smarture), og de risici, de udgør, især for børn.

På baggrund af de problemer, der er rejst i TCAM's arbejdsgruppe vedrørende visse kategorier af produkter, der kommunikerer (såsom dukker eller smarture), vil der blive foretaget yderligere drøftelser i gruppen vedrørende radioudstyr, som skal oprettes af Kommissionen.

Med henblik herpå agter Kommissionens tjenestegrene at iværksætte to undersøgelser: én om smarture og tilknyttet legetøj og en vedrørende rekonfigurerbare radiosystemer, der skal undersøge omfanget af kritikaliteterne og frembringe en cost-benefit-analyse.

Artikel 3, stk. 3, litra a): Universaloplader

Med hensyn til universalopladeren har Kommissionen i henhold til artikel 3, stk. 3, litra a), i radioudstyrsdirektivet beføjelser til at definere de kategorier eller klasser, som skal konstrueres, således at de kan fungere med tilbehør, navnlig universalopladere. I betragtning 12 i direktivet om radioudstyr nævnes det, at der er brug for en fornyet indsats med henblik på at udvikle en universaloplader til bestemte kategorier eller klasser af radioudstyr.

I 2009 indgik producenter af mobiltelefoner en frivillig aftale (aftalememorandum) vedrørende mobiltelefoner, der blev lanceret på markedet i 2011 og derefter⁷⁶. De undertegnede parter blev enige om at udvikle en fælles specifikation baseret på USB 2.0 Micro B-stik (mikro-USB-stik), der ville gøre det muligt at opnå fuld kompatibilitet med de markedsførte mobiltelefoner, hvad angår opladning. For de mobiltelefoner, der ikke havde noget mikro-USB-stik, blev det ifølge aftalememorandummet tilladt at anvende en adapter.

⁷⁵ Offentliggørelse i Kommissionens RegExp: den 9. december 2016. Læs mere på:

<http://ec.europa.eu/transparency/regexpert>

⁷⁶ Aftalememorandummet udløb i 2014 efter to forlængelsesskrivelser.

Aftalememorandumets mål var at sikre interoperabilitet mellem opladere og nye mobiltelefoner på markedet og således mindske behovet for at købe eller løbende udskifte opladere og kabler og en deraf følgende reduktion af WEEE i overensstemmelse med den cirkulære økonomi og energiunionens strategier⁷⁷. Samtidig blev interoperabilitet betragtet som afgørende med henblik på at udvikle et konkurrencedygtigt digitalt indre marked til gavn for både industrien og forbrugerne. Aftalememorandumet skulle også sikre, at borgerne kunne nyde godt af pålidelige, energieffektive og sikre opladere, hvad enten de blev leveret af smartphoneproducenterne eller blev solgt som særskilte produkter.

Inden aftalememorandumet var der 500 millioner mobiltelefoner i brug i EU-landene, men de var kun kompatible med bestemte mobiltelefonopladere, da der var mere end 30 forskellige typer opladere på markedet. Ud over, at situationen var upraktisk for forbrugerne, vurderede man, at den hvert år ville generere mere end 51 000 ton elektronisk affald i EU-området.

Kommissionen bestilte en undersøgelse, der skulle vurdere effekten af aftalememorandumet på harmoniseringen af opladere til mobiltelefoner og mulige fremtidige løsninger. Resultatet af undersøgelsen kom i august 2014⁷⁸, og det bekræftede, at den valgte metode (en frivillig aftale fremmet af Kommissionen samt udviklingen af en teknisk standard) øgede harmoniseringen af opladning af mobiltelefoner i EU og forbedrede bekvemmeligheden for forbrugerne.

Undersøgelsen har navnlig tilvejebragt følgende oplysninger og konklusioner: Selv de fabrikanter af mobiltelefoner, som ikke havde underskrevet aftalememorandumet, lader til at have indført løsninger med mikro-USB-opladere, hvilket kunne pege på, at næsten 100 % af alle telefoner, der håndterer data, og som blev solgt i Europa i 2013, var i overensstemmelse med mikro-USB-opladerløsningen. På grund af aftalememorandumet vurderes dette til at have resulteret i 6-21 millioner færre enkeltstående opladere i perioden 2011 til 2013. Stigningen i forekomsten af mikro-USB-opladere har begrænset behovet for at købe enkeltstående opladere og har dermed reduceret anvendelsen af råvarer mere, end det ellers ville have været tilfældet.

Da de tidligere erfaringer med aftalememorandumet har vist sig at være vellykkede af ovennævnte grunde, ønskede Kommissionen at holde fast i den tilgang, der allerede anvendes på grundlag af en frivillig aftale. Endvidere kan en frivillig løsning lettere tilpasses til nye teknologier og innovation i forhold til en lovgivningsmæssig løsning. En frivillig tilgang kan derudover have haft den fordel, at den har et bredere anvendelsesområde i forhold til den lovgivningsmæssige tilgang; den kan for eksempel både have omfattet begge ender af opladningsledningen⁷⁹.

⁷⁷ http://ec.europa.eu/environment/circular-economy/index_en.htm

⁷⁸ Offentliggjort på Kommissionens hjemmeside:

http://ec.europa.eu/growth/sectors/electrical-engineering/red-directive/common-charger_en

⁷⁹ Ifølge artikel 3, stk. 3, litra a), i radioudstyrsdirektivet er det kun tilladt at regulere mobiltelefonsiden (grænsefladen).

På grund af de hidtidige utilfredsstillende fremskridt i forbindelse med den frivillige ordning vil Kommissionen dog om kort tid iværksætte en undersøgelse af omkostninger og fordele ved forskellige løsningsmodeller, herunder den lovgivningsmæssige.

Artikel 3, stk. 3, litra g): Effektiv adgang for smartphones til nødtjenester

Et emne, som er under overvejelse, er en delegeret retsakt i henhold til artikel 3, stk. 3, litra g), i radioudstyrsdirektivet, der omhandler, at mobiltelefoner med avanceret databehandlingskapacitet (dvs. "smartphones") underlægges kravet om nødtjenester. Formålet er at sikre, at "smartphones", når de bringes i omsætning i EU, understøtter en effektiv adgang til nødtjenester såsom 112.

5.2.2. Artikel 5 (registrering)

Artikel 5 i radioudstyrsdirektivet opretter et registreringsystem, med hensyn til bestemte kategorier eller klasser af radioudstyr, der har en ringe efterlevelseshastighed, der finder anvendelse, hvis Kommissionen vedtager tilknyttede delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Der findes i øjeblikket ikke tilstrækkelige data, statistikker eller dokumentation for, at specifikke radioudstyrskategorier eller -klasser påvirkes af en ringe efterlevelseshastighed. Som forklaret ovenfor foretrak fabrikanterne indtil udgangen af overgangsperioden, at anvende det ophævede direktiv, og som følge deraf blev efterlevelseshastigheden hos størstedelen af radioudstyret på markedet udelukkende vurderet ud fra direktiv 1999/5/EF.

Derfor har Kommissionen til dato endnu ikke vedtaget nogen delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 5.

5.2.3. Andre bestemmelser

Udover artikel 4 og 5 (nævnt ovenfor) tildeler andre særlige bestemmelser i radioudstyrsdirektivet Kommissionen beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter⁸⁰.

Til dato har Kommissionen vedtaget én gennemførelsesretsakt, som vedrører gennemførelsen af artikel 10, stk. 10, i radioudstyrsdirektivet⁸¹.

Artikel 10, stk. 10, i radioudstyrsdirektivet pålægger fabrikanterne at tilføje oplysninger på emballagen, som gør det muligt at identificere de medlemsstater eller det geografiske område

⁸⁰ Artikel 2, stk. 2, artikel 8, stk. 2, artikel 10, stk. 10, artikel 33, stk. 4, artikel 41, stk. 1, og artikel 42, stk. 4.

⁸¹ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/1354 af 20. juli 2017 om præcisering af, hvorledes de oplysninger, der er omhandlet i artikel 10, stk. 10, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU, skal angives (EØS-relevant tekst), EUT 190 af 21.7.2017, s. 7-10.

i en medlemsstat, hvor der er begrænsninger for ibrugtagning eller krav om anvendelse med hensyn til radioudstyret. Derudover pålægger den samme bestemmelse fabrikanten at udfylde oplysningerne om de faktiske begrænsninger eller krav i den brugsanvisning, der ledsager radioudstyret. Gennemførelsesretsakten indeholder to måder, hvorpå oplysningerne kan præsenteres på emballagen⁸². Desuden fastlægges det i gennemførelsesretsakten, at der skal forelægges detaljerede oplysninger i brugsanvisningen på et for slutbrugerne letforståeligt sprog, hvilket fastlægges af den pågældende medlemsstat.

5.3. Fjernelse af unødige administrative forpligtelser og tvetydigheder

I henhold til konsekvensanalysen vedrørende forslaget til et direktiv om radioudstyr⁸³ indeholdt det forrige direktiv (dvs. direktiv 1999/5/EF) en række tvetydigheder og unødvendige administrative forpligtelser, f.eks. krav vedrørende underretninger eller mærker.

Ved at fjerne kravet om underretninger, som omhandlet i artikel 6, stk. 4, i direktiv 1999/5/EF, fjerner radioudstyrsdirektivet en potentiel handelshindring, der blev pålagt fabrikanterne, som nu ikke længere er forpligtede til at underrette den relevante frekvensbåndforvaltningsmyndighed om deres hensigt om at markedsføre radioudstyr, der anvender frekvenser, som ikke er harmoniseret i hele EU. Som følge heraf har Kommissionen standset driften af OSN-systemet (One Stop Notification), et onlineværktøj for registrerede brugere på e-tjenesteportalen GROW til at underrette den relevante frekvensbåndforvaltningsmyndighed om brugernes hensigt om at markedsføre radioudstyr, der anvender frekvenser, der ikke er harmoniseret i hele EU⁸⁴, og har dermed fjernet eventuelle operationelle omkostninger.

"Advarselstegnet" for identifikationen af udstyrsklassen, der ifølge direktiv 1999/5/EF skulle anbringes, er ikke et krav ifølge radioudstyrsdirektivet. Tegnets praktiske værdi for forbrugerne var meget begrænset, der herskede tvivl om, hvornår kravet om at anbringe det gjaldt, og dette krav skabte derfor en unødvendig administrativ byrde for industrien. Radioudstyrsdirektivet indeholder klarere bestemmelser om de oplysninger, der skal forelægges, når der findes begrænsninger for anvendelsen⁸⁵. Kommissionen har vedtaget en gennemførelsesretsakt, der præciserer, hvorledes disse oplysninger skal minimere den administrative byrde, som en sådan forpligtelse ville kunne udløse (se afsnit 5.2.3).

⁸² Fabrikanten kan enten placere en, synlig og læselig, kort skriftlig redegørelse eller et piktogram på emballagen.

⁸³ 52012SC0300

⁸⁴ I overgangsperioden indtil udgangen af 2017 kunne dataene stadig tilgås.

⁸⁵ Artikel 10, stk. 10, i direktivet pålægger fabrikanterne at tilføje oplysninger på emballagen, som gør det muligt at identificere de medlemsstater eller det geografiske område i en medlemsstat, hvor der er begrænsninger for ibrugtagning eller krav om anvendelse med hensyn til radioudstyret. Derudover skal der udfyldes yderligere oplysninger om de faktiske begrænsninger eller krav i den brugsanvisning, der ledsager radioudstyret.

For at undgå unødvendige handelshindringer for radioudstyr på det indre marked påkræves det i radioudstysdirektivet samt direktiv 1999/5/EF, da det var i kraft, at medlemsstaterne underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om deres planer vedrørende tekniske forskrifter såsom radiogrænseflader. Radioudstysdirektivet fjernede, sammenlignet med direktiv 1999/5/EF, den unødvendige administrative arbejdsbyrde, idet dette krav om underretning ikke altid er relevant, f.eks. fritager radioudstysdirektivet de nationale grænsefladeregler, der opfylder de bindende EU-retsakter, fra kravet om underretning. Kommissionens tjenestegrene har udarbejdet en skabelon, der skal anvendes af medlemsstaterne og EFTA-staterne til udarbejdelse og offentliggørelse af nationale grænsefladeregler, hvor underretning er påkrævet, hvilket vil lette gennemførelsen og anvendelsen af denne bestemmelse.

Radioudstysdirektivets krav med hensyn til CE-mærkning⁸⁶ følger mestendels principperne i de nye retlige rammer. Den vigtigste forskel i forhold til de nye retlige rammer er forpligtelsen til også at anbringe CE-mærkningen på emballagen. Siden radioudstysdirektivets ikrafttræden er der imidlertid endnu intet, der peger på, at dette krav skaber en urimelig ekstra byrde for fabrikanterne⁸⁷. Ud over radioudstysdirektivet kan radioudstyr være underlagt forskellige dele af EU-lovgivningen, som fastsætter bestemmelser om CE-mærkning⁸⁸. Tilpasningen til principperne i de nye retlige rammer forenkler dermed den byrde, der pålægges fabrikanterne, idet de kan følge og anvende ensartede principper.

Indførelsen af CE-mærkning på skærmen og generelt af e-mærkning er en mulighed, der kunne vurderes inden for de horisontale rammer⁸⁹, hvis der skulle opstå et behov for at revidere nogen af disse ensartede principper i forlængelse af en horisontal evaluering af eksisterende lovgivning. Faktisk behandles omkostningerne og fordelene ved e-mærkning i den nylige konsekvensanalyse af varepakken⁹⁰, og det konkluderedes heri, at det er uklart, om der er en økonomisk fordel ved e-mærkning.

6. Konklusion

Overordnet set har gennemførelsen af radioudstysdirektivet (som nyt direktiv) fungeret godt og uden større problemer med undtagelse af medlemsstaternes forsinkelser i meddelelsen af

⁸⁶ Det at anbringe CE-mærkning på produktet angiver, at produktet er i overensstemmelse med den EU-lovgivning, der gælder for produktet.

⁸⁷ I henhold til betragtning 45 i radioudstysdirektivet har det vist sig, at et krav om at anbringe CE-mærkning på udstyrets emballage gør det lettere at overvåge markedet.

⁸⁸ F.eks. direktiv 2011/65/EU (om begrænsning af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr), direktiv 2006/42/EF (om maskiner) og direktiv 2009/48/EF (om sikkerhedskrav til legetøj).

⁸⁹ Radioudstyr er også omfattet af andre EU-retsakter, som indeholder bestemmelser om CE-mærkning. Hvis CE-mærkning på skærmen bliver indført, skal disse også andre EU-retsakter ændres.

⁹⁰ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=SWD:2017:0466:FIN>

deres gennemførelsesforanstaltninger og en forsinkelse i offentliggørelsen af harmoniserede standarder.

Kommissionen gav den nødvendige støtte ved at afholde en workshop og udstede retningslinjer, der sikrer en let overgang til det nye direktiv (radioudstyrsdirektivet)⁹¹.

Hvad angår gennemførelsen af radioudstyrsdirektivet har Kommissionen ikke modtaget nogen klager i forbindelse med problemer vedrørende fri bevægelighed for radioudstyr, der overholdt reglerne, selv om en række medlemsstater indsendte deres meddelelser om deres nationale gennemførelsesforanstaltninger for sent i forhold til tidsfristen. Ved udgangen af 2017 havde alle medlemsstaterne indberettet deres nationale gennemførelsesforanstaltninger⁹².

For så vidt angår harmoniserede standarder er situationen konsekvent blevet bedre og bedre som følge af en kollektiv indsats fra de implicerede parter (Kommissionen og standardiseringsorganerne) samt den pragmatiske tilgang, som Kommissionen, hvor det er nødvendigt, har fulgt. Referencerne til langt de fleste standarder er derfor endelig blevet angivet i EUT⁹³.

Det bør bemærkes, at radioudstyr under radioudstyrsdirektivet skal være i overensstemmelse med de væsentlige krav. Anvendelsen af harmoniserede standarder, hvis referencer offentliggøres i EUT i henhold til radioudstyrsdirektivet, er frivillig. Hvis der ikke findes eller anvendes harmoniserede standarder, er fabrikanten forpligtet til at henvende sig til et bemyndiget organ vedrørende specifikke krav⁹⁴.

Der er ikke blevet konstateret problemer med hensyn til bemyndigelse af overensstemmelsesvurderingsorganer i henhold til radioudstyrsdirektivet⁹⁵, og Kommissionen har aldrig modtaget nogen oplysninger om, at bemyndigede organer var overbebyrdede eller ikke kunne udføre deres opgaver.

Radioudstyrsdirektivet, som trådte i kraft den 13. juni 2016, fastlagde bestemmelserne for en etårig overgangsperiode⁹⁶ (som udløb den 12. juni 2017). Fabrikanterne foretrak indtil udgangen af overgangsperioden at anvende direktiv 1999/5/EF. Som følge deraf blev efterlevelsesheden hos størstedelen af radioudstyret på markedet vurderet ud fra direktiv 1999/5/EF, da denne rapport blev færdiggjort.

⁹¹ Se afsnit 2.

⁹² Se afsnit 3.1.

⁹³ Se afsnit 4.

⁹⁴ Med henblik på at vurdere efterlevelsen af kravene vedrørende artikel 3, stk. 2 og 3, men sådanne forpligtelser findes ikke med hensyn til kravene vedrørende artikel 3, stk. 1.

⁹⁵ Se afsnit 3.3.

⁹⁶ Artikel 48 i radioudstyrsdirektivet.

Da der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger, statistikker eller dokumentation baseret på radioudstyrdirektivet, er det ikke muligt at drage nogen endelig konklusion med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt specifikke radioudstyrskategorier eller -klasser er blevet påvirket af en ringe efterlevelseshastighed.

Radioudstyrdirektivet tillægger Kommissionen særlige beføjelser⁹⁷, og visse beslutninger, som Kommissionen traf under det ophævede direktiv (direktiv 1999/5/EF), finder fortsat anvendelse under radioudstyrdirektivet⁹⁸. Kommissionen har allerede gjort brug af disse beføjelser, idet den har vedtaget en gennemførelsesretsakt, jf. artikel 10, stk. 10, i radioudstyrdirektivet, og den er i gang med at udarbejde en delegeret retsakt for at sikre, at "smartphones" understøtter effektiv adgang til nødtjenester, f.eks. E112.

I TCAM's arbejdsgruppe opfordres der ligeledes til at udarbejde delegerede retsakter i henhold til radioudstyrdirektivet for at sikre: at brugerens sikkerhed og privatliv beskyttes, at radioudstyrets overholdelse af reglerne ikke påvirkes på grund af anvendelsen af ny eller ændret software, og at radioudstyr fungerer med universalopladere.

Der er dog i første omgang behov for at undersøge, hvilke klasser og kategorier af radioudstyr der kunne blive omfattet af disse delegerede retsakter. Med henblik på at indsamle ekspertråd og at drøfte disse spørgsmål indgående har Kommissionen oprettet Ekspertgruppen vedrørende Rekonfigurerbare Radiosystemer og er i færd med at oprette en ny ekspertgruppe vedrørende radioudstyr med et bredere mandat⁹⁹. Før vedtagelsen af en delegeret retsakt skal der udføres en konsekvensanalyse i overensstemmelse med retningslinjerne for bedre regulering.

I henhold til artikel 47, stk. 2, i radioudstyrdirektivet skal der udarbejdes en rapport hvert femte år, hvilket betyder, at den næste rapport vil blive udarbejdet og forelagt i 2023.

⁹⁷ Se afsnit 5.2.

⁹⁸ Se vedhæftede Bilag.

⁹⁹ Se afsnit 5.2.1.

Bilag

Ændringer igennem radioudstyrsdirektivet

Ændringer i anvendelsesområderne

I forhold til direktiv 1999/5/EF har radioudstyrsdirektivet indført følgende ændringer:

- Rent radiolyds- og radio-TVRO-udstyr, som ikke er medtaget i direktiv 1999/5/EF, omfattes af radioudstyrsdirektivets anvendelsesområde.
- Udstyr, der opererer ved frekvenser under 9 kHz, er omfattet af radioudstyrsdirektivets anvendelsesområde.
- Radiostedbestemmelsesudstyr er med stor tydelighed omfattet af radioudstyrsdirektivets anvendelsesområde.
- Rent fast teleterminaludstyr falder ikke ind under anvendelsesområdet for radioudstyrsdirektivet.
- Specialbyggede evalueringsbyggesæt for professionelle til brug udelukkende ved forsknings- og udviklingsanlæg til sådanne formål er eksplicit ikke omfattet af radioudstyrsdirektivet.

Andre ændringer (ikke-udtømmende liste), der ikke er relateret til tilpasningen til de nye retlige rammer

- I forbindelse med de væsentlige krav, der er fastsat i artikel 3, stk. 1, litra a), tages der i vurderingen også hensyn til brugsbetingelser, som med rimelighed kan forudses.
- De væsentlige krav i artikel 3, stk. 2, henviser også til effektiv anvendelse af radiofrekvenser.
- Ingen offentliggørelse af offentlige grænseflader fra netoperatører (artikel 4, stk. 2, i direktiv 1999/5/EF blev fjernet).
- Fabrikanten er ikke længere forpligtet til at underrette medlemsstaterne om radioudstyr, som benytter frekvenser, der ikke er harmoniseret i hele EU (artikel 6, stk. 4, i direktiv 1999/5/EF blev ophævet).

Kommissionens beslutninger i henhold til direktiv 1999/5/EF

De af Kommissionens beslutninger, der er vedtaget under artikel 3, stk. 3, i direktiv 1999/5/EF, finder fortsat anvendelse under radioudstyrsdirektivet, i det omfang at de ikke er uforenelige med radioudstyrsdirektivet. Disse beslutninger er som følger:

- Kommissionens beslutning 2005/631/EF af 29. august 2005 om de væsentlige krav som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF i forbindelse med sikring af adgangen til nødtjenester via Cospas-Sarsat-pejlesendere (EUT L 225 af 31.8.2005, s. 28)
- Kommissionens beslutning 2005/53/EF af 25. januar 2005 om anvendelse af artikel 3, stk. 3, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF på radioudstyr, som er beregnet til at indgå i det automatiske identifikationssystem (AIS) (EUT L 22 af 26.1.2005, s. 14)
- Kommissionens afgørelse 2013/638/EU af 12. august 2013 om væsentlige krav til radiokommunikationsudstyr, der er beregnet til anvendelse på ikke-SOLAS-skibe og deltagelse i det globale maritime nød- og sikkerhedssystem (GMDSS) (EUT L 296 af 7.11.2013, s. 22)
- Kommissionens beslutning 2001/148/EF af 21. februar 2001 om anvendelse af artikel 3, stk. 3, litra e), i direktiv 1999/5/EF på lavinesendere/-søgere (EFT L 55 af 24.2.2001, s. 65)
- Kommissionens beslutning 2000/637/EF af 22. september 2000 om anvendelse af artikel 3, stk. 3, litra e), i direktiv 1999/5/EF på radioudstyr, der er omfattet af den regionale ordning vedrørende radiotelefontjeneste på indre vandveje (EFT L 269 af 21.10.2000, s. 50). Kommissionens beslutning 2005/631/EF.

Desuden forbliver Kommissionens beslutning 2000/299/EF af 6. april 2000 om etablering af en foreløbig klassificering af radio- og teleterminaludstyr samt dermed tilhørende identifikationer (EFT L 97 af 19.4.2000, s. 13), vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 1999/5/EF, gyldig, med undtagelse af de bestemmelser, der vedrører "advarselstegn".

"Advarselstavlen" eller "advarselstegnet" for identifikationen af udstyrsklassen, som påkræves i henhold til direktiv 1999/5/EF for at advare brugeren om eventuelle begrænsninger eller krav om godkendelse i forbindelse med anvendelsen af radioudstyret i visse medlemsstater, påkræves ikke i radioudstyrsdirektivet. I stedet er fabrikanten forpligtet til at angive oplysninger i henhold til radioudstyrsdirektivets artikel 10, stk. 10, når der er begrænsninger for ibrugtagning eller krav om godkendelse i forbindelse med anvendelsen i en eller flere medlemsstater.

Kommissionen har vedtaget en gennemførelsesretsakt om, hvorledes disse oplysninger skal angives. Gennemførelsesretsakten indeholder helt specifikt to måder, hvorpå oplysningerne kan præsenteres på emballagen. Fabrikanten kan enten placere en, synlig og læselig, kort skriftlig redegørelse eller et piktogram på emballagen.

Desuden fastlægges det i gennemførelsesretsakten, at der skal forelægge detaljerede oplysninger i brugsanvisningen på et for slutbrugerne letforståeligt sprog, hvilket fastlægges af den pågældende medlemsstat.